ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်စီစဉ်သည်

မှင်းသွေးသစ္စာ

ကိုးဆောင်ကျောင်း

တစ်နေ့သ၌ ဉာောင်တုန်းဆိပ်ကမ်းတွင် ၊ ဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေကြီးတစ်စင်းထက်မှ လှေသူကြီးသည် လှေကြီးပေါ်တွင် လှည့်ပတ်သွားလာရင်း လှေထိုးသားများကို

"မင်းတို့ ဘယ်သူမှ ကမ်းပေါ်မတက်ရဘူး ၊ ဒီည ရေလှည့်သင့်တာနဲ့ လှေထွက်မယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဗလကောင်းကောင်း နှင့် လှေထိုးသားက လှေဝမ်းထဲမှ ရေများကို တံကင်ကြီးဖြင့် တကျိုင်းကျိုင်းမြည်အောင် စုပ်၍ ထုတ်ရင်း အနီးရှိ ကြက်တောဟူသော လှေထိုးသားကို

"ဒီလူကြီးက လူတွေကို ခိုင်းရဖို့ ဆိုရင် သိပ်အကွက်စေ့တာပဲ၊ ငါ့ကို လှေတစ်ခေါက်ဘယ်လောက်ဆိုပြီး ပုတ်ပြတ်ပေးငှားလာပေမဲ့၊ အခုပဲ လှေသုံးခေါက်လိုက်ပြီးပြီ၊ နေ့ရွေ့ညရွေ့နဲ့ ၊ ပေးတော့လည်း အလီလီခွဲပေးတယ်၊ ငါတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး ၊ ဒီတစ်ခါငွေအကြေတောင်းပြီး အလုပ်က ထွက်တော့မယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ကြက်တောကမူ ဘာမျှထင်မြင်ချက်မပေးဘဲ၊ လှေဝမ်းတစ်လျှောက် လိုက်လံစစ်ဆေးကာ ပွဲညှက်ဖြင့်ဖာထေးလျက်ရှိ၏။

ထိုအခါ လှေကြီး၏ ကုန်လှောင်ခန်းများကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့် လှေထိုးသားကလည်း ကြက်တောကိုဆီး၍

"လှေသူကြီး ပြောသွားတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ဆိပ်ကမ်းကို ဒီနေ့မှ ရောက်တယ်၊ ရောက်စကတည်းက အခုညနေစောင်းနေပြီ၊ ကုန်သည် တွေချရတာနဲ့ လှေကို လိုအပ်တာပြင်ဆင်ရတာနဲ့ ဘယ်သူမှ ကမ်းပေါ်ကို မရောက်သေးဘူး၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ငါတော့ ဒီည ကမ်းပေါ်ကို ခြေချရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဒုက္ခပါပဲကွာ"

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ကြက်တောက ပွဲညှက်တုံးကို အသင့်ယူလာသည့်လက်ဆွဲမီးဖြင့် အပူပေးကာ ၊ ပျော့ပျောင်းအောင်ပြုလုပ်ရင်း

"မတက်ရတော့ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ လှေကိုချက်ချင်း ပြန်ထွက်ပြီး နောက်တစ်ခေါက် မြန်မြန်ထွက်လာတော့၊ အခေါက်ရေများများ ရတာပေါ့"

ဟု ဆိုလေရာ ထိုသူကမျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ပြီး

"ငါ့ကိစ္စက ငွေထက်အရေးကြီးတယ် ဒီညကမ်းပေါ်တက်ခွင့်မရရင် ငါတော့အသည်းကွဲပြီ၊ အသည်းတော့ အကွဲမခံနိုင်ဘူးကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ်းပေါ်ကိုရောက်အောင် သွားမှာ ပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

ကြက်တောက ပွဲညှက်တုံးကို ဖျစ်ညှစ်၍ ရေနံဆီနှင့်နယ်ကာ

"လှေသူကြီးအမိန့်ကို မနာခံရင် အလုပ်ပြုတ်မှာ ပဲ၊ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်သလို ဒီစိတ်က ဖုံးလွှမ်းနေရင် မျက်စိထဲမှာ ဘယ်လိုဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်ကိုမှ အမှုမထားတတ်ကြတော့ပါလား"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုလှေထိုးသားသည် ဆိပ်ကမ်းရှိ ထမင်းဆိုင်မှ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားသူ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကြက်တောသည် လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ထက်သို့ ရောက်လာရာ ရွက်တိုင်ကြီးအနီးရှိ ရွက်ဆိုင်းကြိုးပုံကြီးပေါ်တွင် မှောက်မှိုင်းမှိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူသည် မျက်လုံးအစုံကရီဝေလျက် တစ်ကိုယ်လုံးနတ်ကျသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေလေ၏။ ၎င်းသည် လှေထိုးသားတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် လှေထိုးသားများကအစ လှေသူကြီးကုန်စာရေးနှင့် ထမင်းချက်တို့ ၏ တောက်တိုမယ်ရခိုင်းစေမှုများကို ပေါ့ပါးဖျတ်လက်စွာပြုလုပ်ပေးနိုင်သောကြောင့် လှေကြီးတစ်စင်းလုံး၏ လက်စွဲ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်နိုင်ရန် ၎င်းအတွက် စိတ်ရှင်ဆေးကလိုအပ်၏။ ကြက်တောက ထိုသူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ကာ

"ဟင်း ...... လှေသူကြီးအမိန့်ကြောင့် ဘိန်းစားလည်း ဆေးငတ်ပြီး တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်နေပြီ"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုခေတ်အခါက မျက်နှာဖြူအစိုးရ၏ ခွင့်ပြုမိန့်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဆိုင်ရာအရာရှိကို လာဘ်ထိုး၍ တိတ်တိတ်ပုန်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူစည်ကားရာမြို့ကြီးများ တွင် ဘိန်းခင်းများ ဖွင့်လှစ်ထားရှိခဲ့၏။

လှေကြီးပေါ်တွင် တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေသည့်ဘိန်းစားမှာ ဆေး

အတွက် အခက်တွေ့နေပေပြီ။ ဘိန်းစားသည် ထိုသို့ရှိနေရင်း အနီးမှ လှမ်းသွားသည့် ကြက်တော၏ ခြေထောက်ကိုဆွဲကာ

"ကိုကြက်တော ကျုပ်ကို ကူညီစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကမ်းပေါ်မတက်ရရင် သေတော့မယ်"

ဟု တောင်းပန်လေတော့၏။

ကြက်တောက အသာအယာရုန်းဖယ်ကာ သက်ပြင်းချပြီး

"ဒီလှေမှာ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ် လှေသူကြီးဆိုလည်း ဟုတ်တဲ့ ဦးရွှေတောင်ရဲ့ အမိန့်ကိုဖိဆန်ပြီး ငါက ဘာလုပ်လို့ ရမှာ လဲ"

ဟု ပြော၍ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ပြီးလျှင်ကြက်တောသည် ပွဲလျက်ခွက်ကြီးနှင့်လက်ဆွဲမီးဖိုကို စတိုခန်းအတွင်းသို့ထည့်ကာ ရွက်ထိုင်ဖျင်ကြီးပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးဖျတ်လက်စွာ ခိုတွယ်၍ တက်လေ၏။

၎င်းသည် ရွက်ဆိုင်းကြိုးများကို စစ်ဆေးရပေဦးမည်။ ထိုအခိုက် လှေသူကြီးရောက်ရှိ လာပြီး အောက်မှ နေ၍ အော်ဟစ်ကာ

"ကြက်တော ၊ ငါကမ်းပေါ်တက်ပြီး ပွဲရုံမှာ စာရင်းသွား ရှင်းလိုက်ဦးမယ်၊ လှေထိုးသားတွေဘယ်သူမှ ကမ်းပေါ်မတက်အောင်သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်စမ်း"

ဟု ထပ်မံအမိန့်ပေးလေ၏။

ကြက်တောသည် လှေသူကြီး၏ စကားကို တောင်းစွာကြား၏။ သို့သော်သူသည် ဘာမျှပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ၊ တုံဏှိဘာဝေသာ ရှိနေ၏။ လှေသူကြီးကလည်း ကြက်တော၏ အမူအကျင့်ကိုသိရှိနေလေ

ရာ သူ၏ စကားဆုံးလျှင် ချက်ချင်းပင်လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ထိုအခါမှ ပင် ကြက်တောသည် ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားမှ နေပြီး ကမ်းပေါ် သို့တက်သွားသည့်လှေသူကြီးကို ငုံ၍ ကြည့်ကာ

"ဦးရွှေတောင် ၊ ဦးရွှေတောင် .... သာမန်ကူလီကလေး ဘဝကနေ လှေကြီးတစ်စင်းမကပိုင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကုန်ကူးသန်းနေနိုင်လောက် အောင် ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ သူဟာ အောက်လက်ငယ်သားတွေအပေါ်မှာ လည်း ကိုယ်ချင်းစာတရားခေါင်း ပါးပြီး၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲဖို့ နေနေသာသာ သနားငဲ့ညှာမှုတောင်မရှိဘူး၊ ရ သမျှငွေကို အိတ်ထဲ အကုန်သိမ်းကျုံးထည့်ချင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ"

ဟု ရေရွတ်မိကာ တဆတ်တည်းပင် နံနက်ပိုင်းက လှေကြီး၏ ထမ င်းချက်အဖိုးကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျစကအကြောင်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိ ရမိ၏။

ထမင်းချက်ကြီးက

"ကြက်တောရယ် ..... အခုဆိုရင် လှေထိုးသားတွေ ငါ့ကိုအထင်လွဲ နေကြပြီ၊ သူတို့ မှာ လုပ်ရတော့လည်း မသက်မသာ၊ စားရတော့လည်း မလောက်မင ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ နဲ့ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လှေသူကြီးက လည်း ခိုင်းရင်လည်း မတရားခိုင်းတာကိုး၊ ကျွေးတော့လည်း ငါက သူ ထုတ်ပေးသမျှစရိတ်ကို ငါကဖြတ်ပြီးသုံးနေတယ်လို့ တောင်ထင်ပြီး ငါ့ ကိုအထင်လွဲနေကြပြီ၊ အစားမက်တဲ့ လှေထိုးသား ဗလကြီးကဆိုရင် ငါ့ ကိုသားလှီးဓားနဲ့ ရွယ်ပြီး ကျုပ်က အလုပ်ပင်ပန်းတာမမှုဘူး၊ အစားအ စာကလေးတော့ ဝဝလင်လင်စားချင်တယ်၊ ဗိုက်ထဲမှာ အလိုမကျရင် ကျုပ်က လူသတ်ချင်တဲ့ စိတ်ပေါက်တတ်တယ်" လို့ ကြိမ်းဝါးသွားသေး တယ်၊ လှေထိုးသားတွေဆိုတာကလည်း ကမ်းကုန်လို့

ရေထဲရောက်လာကြတာ မဟုတ်လား"

ဟု ရင်ဖွင့်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ အနီး၌ ရှိနေသည့် ကုန်စာရေးကလည်း

"ငါ့အဖြစ်ကလည်း ထမင်းချက်ကြီးနဲ့ ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ ငါ့မှာ ကုန်သည် တွေနဲ့ သင့်တင့်အောင်ပေါင်းပြီး ကုန်ရအောင်ရှာရတယ်၊ လှေရှင်နဲ့ ကုန်သည် ကြားထဲမှာ သင့်တင့်အောင် ငါ့မှာ အမြဲစေ့စပ်ပေးနေရတယ်၊ ကြုံရင် ကြုံသလို သူရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ အနင်းအနှိပ်တောင်မလွတ်ပဲ ထောင့်စေ့အောင်ခိုင်းတာပါပဲကွာ"

ဟု ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့လေ၏။

ထိုသူတို့ ၏ အကြောင်းနှင့်တဆက်တည်းပင်၊ ကြက်တော၏ ခေါင်းထဲသို့ သူနှင့်ဦးရွှေတောင်ကြီးတွေ့ဆုံခဲ့ပုံက အစဉ်လိုက်ဝင်ရောက်လာပြန်၏။

လွန်ခဲ့သော (၃)နှစ်က ကြက်တောသည် ထိုလှေကြီးပေါ်သို့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုအခါက ဦးရွှေတောင်သည် ထိုလှေကြီးကို ဝယ်ယူပြီးကာစပင်ရှိသေး၏။

ဦးရွှေတောင်က လှေထိုးသားအသစ် ကြက်တောကို မညှာမတာခိုင်းစေလေ၏။ သို့သော်ကြက်တောက မညည်းမညူပဲတာဝန်ကျေပွန်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ကြက်တောသည် သူ၏ တာဝန်အပြင် အခြားသူများ ၏ အလုပ်ကိုလည်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး၏။ အချိန်နှင့်အမျှ လှေကြီးတစ်စင်းလုံးတွင် ကြက်တော၏ ခြေရာ လက်ရာများ ချည်းဖြစ်လာ၏။

စီစာကြောင်သော ဦးရွှေတောင်ကြီးသည် ကြက်တောကိုသဘောကျ

လာပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်နှစ်ပြည့်သောအခါ

"အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး လေ့ကြီးတစ်စင်းလုံးကို မင်းကောင်းကောင်း ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်နိုင်ပြီပဲ၊ မကြာခင်မင်းကို လှေသူကြီးလုပ်ခိုင်းဖို့ ငါစဉ်းစားထားတယ်"

ဟု ပြောခဲ့လေရာ ကြက်တောက

"ကျုပ်အတွက် ငွေကြေးလည်း မလိုအပ်ဘူး ၊ လှေသူကြီးရာထူးလည်း မလိုအပ်ဘူး၊ ကျုပ်လိုအပ်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်"

ဟု ဆို လိုက်လေ၏။

လှေသူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို လှေထိုးသား အယောက်တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်တောင်ငြင်းလိမ့်မယ်မထင်ဘူး၊ လုပ်စမ်းပါဦး ၊မင်းက ဘာလိုအပ်တာလဲ၊ ငါ့ရဲ့ ဘယ်တွေယာတွေကို ဦးစီးပြီး လုပ်ချင်တာလား"

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကြက်တောက ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်မောပြီး ခေါင်းယမ်းကာ

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်အလလက ကြံစည်ခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ပဲ လိုအပ်တယ်၊ အဲဒါကလည်း ဘာလဲဆိုတော့ ဆက်မမေးပါနဲ့ တော့၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်ရင် လှေသူကြီး မလွဲမသွေသိမှာ ပါ"

ဟု အဖြေပေးခဲ့လေ၏။

ထိုအချန်မှ အစပြု၍ လှေသူကြီးသည် ကြက်တောကိုကြောင်တောင်

တောင် (သို့) ထူးထူးဆန်းဆန်းလူတစ်ယောက်ဟူ၍ သာ သတ်မှတ်လိုက်တော့၏။ သို့သော် ကြက်တောသည် လှေသူကြီး၏ မျက်နှာသာပေးခြင်း အခံရဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း ရှိနေလေ၏။

ကြက်တောကလူ လူတိုင်းကို လိုအပ်လျှင် ကူညီ၏။ စကားကိုလည်း လိုအပ်မှ သာပြော၏။

ထို့ကြောင့် လှေထိုးသားများကလည်း ကြက်တောကို လှေသူကြီး သဘောထားအတိုင်းပင် သတ်မှတ်ထားကြတော့၏။

"ငါဒီလှေကြီးပေါ်ကိုရောက်တာ ဒီနေ့ဟာ (၃)နှစ် တင်းတင်းပြည့်တဲ့ နေ့ပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ"

ဟု ရေရွတ်ကာ ရွတ်တိုင်ထိပ်ဖျားမှ ပြန်လည်ဆင်းသတ်ခဲ့၏။ မကြာမီကြက်တောသည် ကမ်းဘေးသို့ တက်၍ သွား၏။

လှေသူကြီး အမိန့်သည် ကြက်တောအတွက် အကြုံးမဝင်ချေ။ အတန်ကြာလျှင် ကြက်တောသည် လက်ထဲတွင် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုဆွဲ၍ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာပြီး

"ရော့ .... ထမင်းချက်ကြီး ဒီညစာကို ကောင်းကောင်း ချက်ပေတော့ "

ဟု ခိုင်းစေလေ၏။ ပြီးလျှင် ဘိန်းစားလက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာကို ထည့်ကာ

"ဒါကမင်းအတွက် အားဆေး"

ဟု ပြောပြန်၏။ ထို့နောက်ကမ်းပေါ်မတက်ရ၍ အသည်းကွဲနေသော လှေထိုးသားကို

"မင်းရဲ့ အသည်းကွဲနေတဲ့ ဝေဒနာတွေအတွက်လည်း ဆေးပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ မင်းရည်းစားဆီကပြန်စာ ငါယူလာတယ်၊ စာထဲမှာ မင်းလိုချင်တဲ့ အဖြေအပြင် သူ့ကိုကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ လူခိုးလှည့်ပါလို့ တောင်ရေးထားသေးတယ်"

ဟု ဆိုလေရာ ထိုသူသည် ပျော်လွန်း၍ လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ထက်တွင် ကွေးနေအောင် ကလေတော့၏။

သူတို့ သည် ကြက်တောဝယ်ယူလာသည့် အစားအသောက်များကို ကောင်းမွန်စွာစားသောက်ပြီးချိန်အထိ လှေသူကြီးသည် ပြန်လည်ရောက်ရှိ မလာသေးချေ။

သန်းခေါင်ကျော်ရေလှည့်သင့်ချိန်အထိလည်း လှေသူကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှမမြင်ရချေ။

ထိုအချိန်၌ တက်မကိုင်စင်ထက်တွင် အခန့်သား ရှိနေသည့် ကြက်တောက လှေထွက်ခွာခါနီးတွင်း လှေသူကြီးကအမိန့်ပေးလေ့ရှိသည့်အတိုင်း တစ်ထပ်ထဲပင်

"လှေထိုးသားတွေအားလုံးအသင့် သူနေရာနှင့်သူ ရှိကြပါစေ၊ ရွက်တင်ပြီးတာနဲ့ လှေဆိုင်းကြိုးတွေဖြုတ်၊ ထိုးဝါးသမားတွေညီပါစေ ၊ လှေထွက်မယ်"

ဟု အမိန့်ပေးအော်ဟစ် လိုက်လေ၏။

လှေထိုးသားအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။ လှေထိုးသားတစ်ယောက်က အော်ဟစ်၍

"ကိုကြက်တော လှေသူကြီးမရောက်သေးဘူး"

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလေရာ ကြက်တောက အသံဝါဝါကြီးဖြင့်

"မင်းတို့ လှေသူကြီးတော်တော်နဲ့ ပြန်မရောက်တော့ဘူး၊ ရေလှည့် သင့်ရင် လှေထွက်ရမယ်လို့ သူအမိန့်ပေးထားတာပဲ၊ အခုချက်ချင်း ကို ယ့်နေရာကိုယ်နေစမ်း၊ လှေထွက်မယ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး ဒီလှေသူကြီး ဟာ ကြက်တောဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီလှေကြီးဟာလည်း လှေထိုးသားတွေ လ က်ထဲရောက်သွားပြီ"

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေတော့၏။

ကြက်တောသည် ကုန်သည် တစ်ယောက်က လှေခငွေကို ဦးရွှေ တောင်ကြီးထံပေးရန် ရှိသည် ကိုသိထား၏။

ထိုကုန်သည် မှာ ခရီးလွန်၍ နေ၏။ ဦးရွှေတောင်ကြီးက ငွေကိုမရရ အောင် စောင့်ဆိုင်းတောင်းခံမည် ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်ကြာမြင့်ခါမှ ပြန်ရောက်မည်တွက်ဆထား၏။

ထိုအခါ အကင်းပါးဟန်ရှိသော လှေထိုးသားဗလကြီးက ကမ်းစပ်တွ င် ဆိုင်းထားသော လှေဆိုင်းကြိုးများကို အလျှင်အမြန်ဖြုတ်၍

"လှေထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ"

ဟု တက်မကိုင်စင်ထက်သို့သတင်းပို့လေ၏။ထိုအခါ လှေကြီးသည် ရေလှည့်လေလှည့်သင့်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် တက်မကိုင်၏ ထိန်းကြောင်းမှုအတိုင်းရေပြင်တွင် အရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားလျက်ရှိလေတော့ ၏။

လှေထိုးသားများ သည် ဦးရွှေတောင်မရှိဘဲ၊ လှေကိုကမ်းမှ ခွာလာ သောကြောင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေကြ၏။ ဗလကြီးကမူ ကြက် တောထံရောက်ရှိ လာပြီး

"ကြက်တော ၊ လှေကြီးကို အပိုင်စီးလိုက်ပြီပေါ့"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကြက်တောကရေကြောင်းကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှု၍ ပွဲကိုင်ရင်း ဆေးပေါလိပ်တိုကို မီးညှိဖွာရှိုက်ကာ

"ဟုတ်တယ် ၊ ဒီလှေကြီးမှာ အပြန်ကုန်တွေပါတယ်၊ လှေသူကြီးအခန်းထဲမှာ ကုန်ဖိုးငွေတွေရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မကြာခင်မှာ ဒီလှေကြီး တစ်စင်းလုံးဆေးရောင်အသစ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပုံပြောင်းပေးမဲ့နေရာကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် အားလုံးဟာငွေတွေဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတွေကို လှေထိုးသားတွေ အညီအမျှ ခွဲဝေယူရမယ်"

ဟု အဖြေပေးလေရာ ဗလကြီးကလက်ဖျောက်တီး၍

"ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံ"

ဟု ထောက်ခံလေ၏။

မကြာမီထိုသတင်းသည် လှေထိုးသားများအားလုံးထံ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုအကြံကိုကန့်ကွက်မည့်သူဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မရှိချေ။ သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာရွှင်လန်းလျက်။ စွန့်စားမှုအတွက်သာ ရင်ဖိုနေကြလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကြက်တောက

"ဒီမှာ အားလုံးနားထောင်ကြ၊ ရသမျှငွေကြေးတွေကို ကြက်တောကလက်ဖျားနဲ့ တောင်မထိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခံစရာရှိရင် အားလုံးကို ကြက်တောပဲခံမယ်၊ ကြက်တောကို အပြစ်ပုံချရမယ် ၊ ဒါဟာခင်ဗျားတို့ အားလုံးနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘဲ ကြက်တောရဲ့ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် ဦးရွှေတောင်ကြီး ကမ်းဘေးမှာ ဟိုပြေးဒီပြေး

နဲ့ ပျာယာခတ်နေမှာ မြင်ယောင်မိသေးတယ်၊ ကြက်တောလိုချင်တာဒါပဲ ၊ ဟား ဟား ...."

ဟု ပြောဆိုကာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရယ်မော လိုက်လေတော့၏။

ကြက်တော၏ စကားအတိုင်းပင် ဦးရွှေတောင်ကြီးသည် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ချိန်၌ သူ၏ လှေကြီးမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေသောကြောင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

ထိုအခါ ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားကလေးတစ်ယောက်က ဦးရွှေတောင်ကို စာတစ်စောင် လာရောက်ပေးလေ၏။

စာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် ဦးရွှေတောင်သည် မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ပြီးလျှင် ဒေါသအလျောက် မျက်နှာကြီးနီရဲကာ ပုလိပ်ဌာနဘက်သို့ သုတ်ချေတင်လေတော့၏။ စာကိုကြက်တော ရေးသားထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဦးရွှေတောင် ၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး သိုဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဒီနေ့အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လှေကြီးကို ကျုပ်အပိုင်စီးလိုက်ပြီ၊ ဒါတွေအားလုံး ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အကြံအစည်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ လှေထိုးသားတွေဟာ ကျုပ်စကားကိုမဖယ်ရှားနိုင်လို့ ကျုပ်စကားကို မတွန်းလှန်ဝံ့လို့ ကျုပ်အလိုကိုလိုက်ကြရတာဘဲ၊ ငွေမမက်တဲ့ ကျုပ်လိုလူက ဒီလို ဘာကြောင့် လုပ်သလဲလို့ ခင်ဗျားတွေးနေလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများ စွာက လက်ပိုင်ရှင်အိမ်တစ်အိမ်က လယ်ကူလီလုပ်ရင်း ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာရတနာတွေကို အလစ်သုတ်လာတာ မှတ်မိသေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို အံ့ဩတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလယ်ပိုင်ရှင်

တွေဟာ ဆင်းရဲချို့တဲ့ စွာနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြရှာတဲ့ ၊ ကျုပ်ရဲ့ မိဘတွေပဲ၊ အဲဒီအတွက် သဘာဝလောကကြီးက ခင်ဗျားကို တူညီတဲ့ တုံ့ပြန်မှုနဲ့ ဒဏ်မခတ်ခင် ကျုပ်က အရင်ဒဏ်ခတ်လိုက်တာပါပဲ"

ဟု ရေးသားထားလေ၏။

*

တစ်နေ့သ၌ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဘေးလူစည်ကားရာမြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိ ကုလားဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာဗစ်တာ၏ ဆေးခန်းသို့ မကြုံစဖူးထူးကံလှစွာ လှည်း(၃)စီးတိုက်မျှရှိသော လူနာများ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ရောက်ရှိလာကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဗစ်တာ၏ ဆေးခန်းစောင့်ဂေါ်ရခါးလူထွားကြီးသည် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာသွား၏။

ငွေမက်လှသော ဒေါက်တာဗစ်တာအတွက် ထိုမျှလူနာများ နှင့်ဆိုလျှင် ပွပေါက်တိုးပေပြီ။ လူနာများ သည် တစ်ရွာထဲမှ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုလှည်း(၃)စီး ဆေးခန်းကလေးရှိရာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း မောင်း၍ ဝင်လာကတည်းက ဆိုးရွားလှသော အနံ့အသက်ကြီးက ထောင်းခနဲ ထွက်လာရာ ဂေါ်ရခါးလူထွားကြီးမှာ နှာခေါင်းရှုံ့မိ၏။

လူနာများ သည် ဝမ်းရောဂါသည် များ ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုအထဲမှ ကောင်းစွာကျန်းမာသန်ဟန်ရှိ၍ လွန်စွာ အသားမည်းကာ လွန်စွာမှ လည်း သေးကွေးလှသော လူတစ်ယောက်သည် ဆေးခန်းရှေ့သို့ ရောက်လျှင် လှည်းပေါ်မှ ဖုတ်ခနဲခုန်ချလိုက်ပြီး ဂေါ်ရခါးလူထွားကြီးကို

"ကိုယ့်လူ၊ ဒီမှာ လူနာတွေတော့ တစ်ပြုံကြီး ကျုပ်ခေါ်လာတယ် ၊သူ

တို့ ကို ကျုပ်ခရီးသွားဟန်လွှဲသွားရင်း ရွာလုံးကျွတ်ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်နေတာတွေ့လို့ ဒီဆေးခန်းကို ခေါ်လာရတာပဲ၊ အရေးကြီးတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးကို မြန်မြန်ခေါ်ပါ"

ဟု ပြောလေ၏။

ဂေါ်ရခါးလူထွားကြီးက ထိုလူကိုကြည့်၍

"ဒီလူတွေက ဝမ်းရောဂါသည် ဆိုတော့ ကူးစက်ရောဂါသည် ပဲ၊ မြို့ကလူတွေသိရင်တော့ ဝွကျကုန်တော့မှာ ပဲ"

ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုလူနာများကို ဦးဆောင်လာသူက

"ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ ဆေးခန်းကမြို့စွန်မှာ ရှိတာပဲ၊ လူနာတွေကို ကုသပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားမှာ ပဲ ကောင်းကောင်း သာကုပေးပါ၊ အားလုံး ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်"

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကုလားဆရာဝန်ကြီးရောက်ရှိ လာပြီး

"အိုး .... မြန်မာတစ်ပြည်လုံးက ဝမ်းရောဂါသည် တွေ ကျုပ်ဆေးခန်းကိုစုပြို့လာသလိုပါလား"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

လူနာများမှာ ကလေးလူကြီး ၊ မိန်းမ လူစုံဖြစ်သလို အယောက် (၂၀) ကျော်မျှရှိ၏။ အားလုံးမှာ လည်း ဆင်းရဲသားများ ဖြစ်မှန်း ကြည့်ရုံနှင့်သိသာနေလေ၏။

ဒေါက်တာဗစ်တာက ထိုအချက်ကို သတိပြုမိလေရာ

"ဆေးအကောင်းစားတွေက သိပ်ဈေးကြီးတယ်"

ဟု ပြောလေရာ လူနာများကိုခေါ်ဆောင်လာသူက ရင်ကိုကော့၍

"အားလုံး ကျုပ်တာဝန်ထားစမ်းပါ၊ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ဆေးတွေနဲ့ သာကုသပါ"

ဟု အာမခံပြန်၏။

ထိုမည်းမည်းနှင့်သေးကွေးသောလူမှာ တန်ဖိုးကြီးဟန်တူသော တောက်ပြောင်သည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ လည်ပင်းတွင် လည်း လက်မလုံးခန့်ရွှေဆွဲကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး၊ လက်တွင် လည်း လက်ပတ်ကြိုးကြီး၊ ကွမ်းသီးလုံးခန့် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

ဒေါက်တာဗစ်တာက ထိုသူကို သေချာစွာအကဲခတ်ပြီးနောက် ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီး

"ကောင်းပြီလေ၊ ဟာကြူလိ လူနာတွေကို ဆေးခန်းဘေးက သစ်သားဆောင်ကလေးမှာ နေရာချထားပေးလိုက်ပါ"

ဟု ပြောလေ၏။

လူနာများကို ခေါ်ဆောင်လာသူက ကွမ်းချေးအထပ်ထပ်တက်နေသည့် သွားများကို ဖြဲ၍ ရယ်ကာ

"ဒီလိုမှ ပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှ အစပြု၍ ဂေါ်ရခါးလူထွားကြီးဖြစ်သူ ဟာကြူလီသည် တစ်ချက်ကလေးမှ အနားမနေရအောင် ရှိလေတော့၏။ ထိုအိမ်တွင် အခြားလူပိုဟူ၍ မရှိဘဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူသာနှစ်ယောက်တည်း နေ

ထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထမင်းချက် သန့်ရှင်းရေးကုလားမကြီးမှာ လည်း ညနေစောင်းလျှင် အိမ်ပြန်သွားပေပြီ၊ ကုလားမကြီးသည် လည်း လူနာများ အတွက် ဆန်ပြုတ်၊ စွပ်ပြုတ် စသည့်အားရှိဖွယ်ရာ အစားအစာများကို ဆရာဝန်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ချက်ပြုတ်ပေးရ၏။

ဟာကြူလီမှာ ပို၍ ဆိုးသေး၏။ လူနာများကို အချိန်မှန်ဆေးတိုက်၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရ၏။ အညစ်အကြေးများကို သန့်စင်ရှင်းလင်းပေးရ၏ ။

ထိုအထဲတွင် ကလေးငယ်လူနာများ လည်း ပါလာသေးရာ ဟာကြူ လီကိုမြင်လျှင် ထိုလူနာကလေးမှာ ကြောက်လန့်၍ ငိုကြွေးလေ၏။

ထိုအခါ ဟာကြူလီသည် အရွယ်ကြီးနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ကလေးင ယ်များကို ရင်းနှီးစေရန် ချော့မြူရခြင်း၊ ရယ်စရာ မျက်နှာပြောင် အမျိုးမျိုးပြုလုပ်၍ ပုံမကျပန်းမကျ ကပြရခြင်းတို့ ပြုရ၏။

ထိုအထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်က အနည်းငယ်ရင်းနှီးလာသောအခါ ဟာကြူလီ၏ မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေး များကို ဆွဲ၍ နှုတ်ချင်သည် ဟု ပူဆာလေရာ ၎င်းလည်း အောင့်သက်သ က်ဖြင့် ကြိတ်မှိတ်၍ ခံကာ ခွင့်ပြုရ၏။

ကုလားဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဗစ်တာသည် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ငွေ ထုတ်ကြီးမြင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် လူနာများကို ကောင်းစွာပြုစုစောင့် ရှောက်ရန် ဟာကြူလီကို အမိန့်ပေးပြီး ထိုရက်အတွင်းဆေးခန်းကိုပင် ပိတ်၍ ထားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ လူနာများကိုခေါ်ဆောင်လာသူသည် ဒေါက်တာဗစ်တာ

၏ အိမ်မှ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများ နှင့် ဇိမ်ကျနေလေ၏။

ငှင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆရာဝန်ကြီးထံမှ ရရှိထားသည့် အကောင်းစား စီးကရက်ကိုလက်ကြားတွင် ညှပ်၍ ပန်းခြံအတွင်း၌ လေညှင်းခံကာ ဟန်ပါပါ လမ်းလျှောက်နေတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟာကြူလီနေထိုင်ရာ ကားရုံအပေါ်ထပ်ခိုးကလေးသို့ ရောက်သွားတတ်ကာ ဒေါက်တာဗစ်တာအား အင်္ဂလိပ်စကားအကျိုးအပဲ့များ နှင့် အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီး ယူထားသည့်ယောက်ျားမှာ ရပ်ဆိုးလှကြောင်း မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အိန္ဒိယတိုက်ငယ်ကို အုပ်ချုပ်နေသည့် လော့မောင့်ဘက်တန်ဟူသည့် ဘုရင်ခံချုပ်မှာ လည်း လွန်စွာနဖူးပြောင်၍ အိန္ဒိယရှိ သူ၏ နန်းတော်တွင် အစေခံအမှုထမ်းပေါင်းထောင်ဂဏန်းမျှရှိပြီး သူ၏ ဥယျာဉ်အတွင်း သစ်ပင်ပန်းမာန်များ မပျက်စီးစေရန် ငှက်ခြောက်ရန်သက်သက် အတွက်အမှုထမ်းပင် (၅၀) တိတိရှိလေရာ လွန်စွာစည်းစိမ်ခံသူဖြစ်ကြောင်း အနောက်နိုင်ငံများအကြောင်းကို တရစပ်ပြောလေရာ ဒေါက်တာဗစ်တာသည် နားလည်သည် လည်း ရှိ နားမလည်သည် လည်း ရှိသော်လည်း တပြုံးပြုံးနှင့် နားထောင်နေရတတ်၏။

ထိုသူသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကုလားဆရာဝန်ကြီးထံ လာရောက်၍ အပန်းဖြေနေသည့် အထူးဧည့်သည် တစ်ဦးကဲ့သို့သော ရှိနေပေတော့၏။

ဒေါက်တာဗစ်တာ၏ စကားအတိုင်းပင် လူနာများ သည် (၃) ရက်ပြည့်သောအခါ ကောင်းစွာကျန်းမာလာကြပြီ ဖြစ်၏။

ထို့နောက်ဟာကြူလီက လူနာများကို ခေါ်ဆောင်လာသူကို စာရင်းစာရွက်ပေးကာ

"ကိုယ့်လူ ဆရာဝန်ကြီးက နောက်တစ်နေ့ဆိုရင် လူနာတွေကို ရှာပြန်ပြီး လယ်ထွန်ခိုင်းလို့ ရပြီလို့ ပြောတယ်။ ဟောဒီစာရွက်ထဲမှာ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ရေးထားတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူနာများကို ခေါ်ဆောင်လာသူက စာရင်းစာရွက်ကို ဖတ်၍ပင်မကြည့်ဘဲ အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ

"အိုကေ၊ ကျုပ်ရဲ့ ရန်ကုန်က ကိုယ်စားလှယ်တွေဆီကို ချက်စာအုပ်အကြီးကြီးယူလာဖို့ ၊ သံကြိုးရိုက်ထားတယ်၊ ဒီညသန်းခေါင်ကျော်လောက်တော့ ရောက်လာကြမှာ ပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဆေးခန်းသို့ လူနာတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုသူမှာ အသားညိုညိုနှင့် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ဟန်ရှိကာ မျက်နှာဖုံးအုပ်လုမတတ်ဆောင်းထားသည့် သက္ကလတ်ဦးထုပ်အောက်မှ မျက်လုံးအစုံက လွန်စွာတောက်ပြောင်နေ၏။

ဟာကြူလီက ထိုသူကို

"လူနာ ဆိုရင်တော့ တခြားဆေးခန်းကို သွားပေတော့၊ ဆေးခန်းပိတ်ထားတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုသူကသက္ကလတ်ဦးထုပ်ကိုလက်ညိုးဖြင့်ပင့်တင်ကာ၊ ဟာကြူလီကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး၊ ဘာမျှမပြောဘဲ ချာစနဲလှည့်၍ ပြန်လည်ထွက်ခွာရ

န် ပြင်လေ၏။

ထိုအခါ လူနာများကို ခေါ်ဆောင်လာသူက ဦးထုပ်နှင့်လူကို

"နေပါဦး မိတ်ဆွေ"

ဟု တားဆီးထား၏။

ဟာကြူလိလည်း လက်ခံလိုက်ပြီး၊ သက္ကလတ်ဦးထုပ်နှင့် လူကို ဆရာဝန်ကြီးထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုသူမှာ လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရရှိထား၏။

အတန်ကြာလျှင် ထိုသူသည် ဆရာဝန်ကြီးဆေးခန်းအတွင်းမှ ပတ်တီးအဖွေးသားဖြင့် ပြန်ထွက်လာရာ လူနာများကို ခေါ်ဆောင်လာသူက

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိတ်ဆွေ၊ ဒီဒဏ်ရာက ရိုးရိုးသားသားရလာတဲ့ ဒဏ်ရာကတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး"

ဟု စူးစမ်းလေ၏။

သက္ကလတ်ဦးထုပ်နှင့်လူက

"ကျုပ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီမြို့ကို ရောက်လာစက စျေးသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့ အပေါစားလူမိုက်တွေကို ဆုံးမလွှတ်လိုက်ဖူးတယ်၊ ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကို အငြိုးအတေးထားပြီး အလစ်မှာ ဝိုင်းပြီးလုပ်ကြကြတော့၊ သူတို့ နဲ့ တိုက်ခိုက်ရင်း ရလာတဲ့ ဓားဒဏ်ရာပါ"

ဟု အဖြေပေးလေ၏။

ထိုအခါ လူနာများကို ခေါ်ဆောင်လာသူက

"စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ လေးစားပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ခရီးသွားတစ်

ယောက်ဆိုရင် ဒီမှာ တစ်ညတာတည်းခိုဖို့ ကျုပ်ပြောပေးပ့ါမယ်၊ အချိန်လည်း လင့်နေပြီပဲ၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ လည်း မပူပါနဲ့ "

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ညသို့ရောက်လျှင် ထိုသူနှစ်ဦးတို့ သည် ဟာကြူလီ၏ အရက်ပုလင်းကို အသုံးတော်ခံကြကာ၊ နှစ်ဦးသား ထိုအထပ်ခိုးကလေး၌ပင် အိပ်စက်ကြလေ၏။

ဟာကြူလီသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ညစာစားပြီးကတည်းက မျက်လုံးမှေးစင်းလာ၏။

သို့သော် သူ၏ ဘုံဗိမ္မာန်ကို ဧည့်သည် နှစ်ယောက်က အပိုင်စီးထားသောကြောင့် လူနာများ ထားရှိရာ သစ်သားအဆောင်ရှေ့မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ထိုအခါ ဟာကြူလီသည် အိပ်မက်မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် နတ်သမီးတမျှ လှပသောမိန်းမချောလေးတစ်ယောက်နှင့် အကြည်ဆိုက်နေလေ၏။

မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းညိုညိုက ညို့ငင်အားကောင်းလှ၏ နီတျာတျာနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးကလည်း သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်သယောင်ထင်ရ၏။

ထိုအခါ ဟာကြူလီသည် ရင်ဖိုမောဟိုက် လာပြီး မိန်းကလေး၏ သေးသွယ်သော ခါးကလေးကို သူ၏ လက်ကြီးဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ပွေ့ဖက်ကာ နမ်းရှုံ့ရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးရယ်ပြီး၊ ခေါင်းကိုငဲ့ကာ ဟာကြူလီ၏ အမွေးအမျှင်ထူထပ်လှသည့် ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမ၏ သွယ်လျသော လက်အစုံဖြင့် တွန်းဖယ်လေတော့၏။

ထို့နောက် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျောထက်တွင် အောင့်ခနဲဖြစ်ကာ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ပြုတ်၍ ကျသွားသလိုခံစားရပြီး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလေ၏။

ဟာကြူလီမှာ မျက်လုံးကိုပွတ်သပ်ပြီးနောက် မိမိမှာ မြေကြီးထက်တွင် ပုံပုံကြီး ရှိနေသည် ကို သတိပြုမိ၏။

မိုးပင်စင်စင်လင်းနေချေပြီ၊ ထို့နောက် သူ၏ အထက်မှ အုပ်မိုး၍ ရွှေရောင်နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးများ ထောင်မတတ်ဖြစ်ကာ ရှိနေသည့် ဆရာဝန်ကြီးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရလေ၏။

"ဟာကြူလီ ... လူကလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လူနာတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဟာကြူလီသည် ထိုအခါမှ လူနာများကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်နေသည် ကို သတိပြုမိ၏။

ငှင်း မရမကကောက်ရိုးများ ရှာကြံကာ ကျွေးမွေးထားရသည့် နွားများ နှင့် လှည်းနှစ်စီးလည်း မရှိတော့။

ထိုအခိုက် ဆရာဝန်ကြီးက

"လူနာတွေ ကျုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးအလွန်ကြီးတဲ့ အားဆေးတွေကြောင့် မိုးပေါ်ပျံသွားကြပြီလား၊ ဟိုမည်းမည်းသေးသေးနဲ့ စကားတွေ စက်သေနတ်ပစ်သလိုပြောတဲ့ လူကောင်သေးသေးကော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ"

ဟု မေးမြန်းပြန်၏။

ဟာကြူလီသည် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ခေါင်းကုတ်ကာ

အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ရှိနေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးက လက်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဟာကြူလီလက်တွင်းသို့ထည့်ပြီး

"မောင်မင်းကို ဟောဒီဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်"

ဟု ရေရွတ်ကာ ဂိုထောင်ထဲမှ ကားကိုထုတ်၍ ပုလိပ်ဌာနဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ဆရာဝန်ကြီးက ဟာကြူလီ၏ အိပ်မက် ကောင်းခန်းရောက်မှ ကျောကိုဘွတ်ဖိနပ်စာကျွေး၍ နှိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဟာကြူလီသည် မျက်လုံးကလယ်ကလယ်ဖြင့် အတန်ကြာရှိနေရာမှ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်မိ၏။

"မိုင်ဒီးယား ဒေါက်တာဗစ်တာနှင့် ဟာကြူလီ၊ ပထမဦးဆုံး ကျုပ်တို့အားလုံးကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ကြောင်း ပြောလိုပါတယ်၊ ဒုတိယအချက်အနေနဲ့ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို အလှူပြုတယ်လို့ သဘောထားကြဖို့ ပါပဲ၊ တတိယအနေနဲ့ သင်တို့ က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမဟုတ်တော့ လှူဒါန်းရတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်အကျိုးကို သာဓုခေါ်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အတွက် ဗဲရီးဂွတ် ဗဲရီးဂွတ် ဗဲရီးဂွတ်လို့ သုံးကြိမ်အော်နိုင်ကြောင်း အကြံပေးချင်ပါတယ်၊ စတုတ္ထအနေနဲ့ ဓားဒဏ်ရာရလာတဲ့ လူနာအတွက်လည်း ပူပန်မှုမရှိရအောင် ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေရင်းများ ဖြစ်သွားတဲ့ အပိုလူနာ ကိုကြက်တောကိုလည်း တစ်ပါတည်း ကောင်းမွန်စွာစောင့်ရှောက်ဖို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါတယ်..... သင်တို့ ပို့သသော မေတ္တာဖြင့်။"

မစ္စတာဖျောက်ဆိပ်

မှတ်ချက်။ ။ သင်တို့ စားမဲ့ညစာထဲကို အိပ်ဆေးခတ်ခဲ့မိတဲ့ အတွက်တော့ ဖဲရီးဆောရီးပါပဲ "

*

တစ်နေ့သ၌ အနောက်ရိုးမတောင်ခြေရွာကလေးတစ်ရွာ၏ နွားစားကျက်မြက်ခင်းအစပ်တွင် အသက် (၂၀)ခန့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်တည်း လွန်စွာများ ပြားလှသော နွားတစ်အုပ်ကို ထိန်းကျောင်းရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။

ထိုသို့ စောင့်မျှော်နေသည် မှာ လည်း တစ်နေ့တစ်ရက်မဟုတ်၊ တစ်နှစ်တိတိရှိပြီ ဖြစ်၏။

အနောက်ရိုးမတောင်ပေါ်သို့ နေလုံးက မေးတင်နေလေပြီ။ ထိုနေ့အတွက် မိန်းကလေး၏ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် စားကျက်တွင် လှန်ထားသော နွားများကိုရုပ်ကာ ရွာတွင်းသို့ ပြန်လည်ပြီးမောင်း၍ သွင်းခဲ့၏။

သူမသည် တစ်ရွာလုံးရှိ နွားများကို နွားအစားဖြင့် ထိန်းကျောင်းပေးနေသူ ဖြစ်၏။

ထိုအလုပ်ကို သူမ၏ ဖခင်ကြီးအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားကတည်းက လုပ်ကိုင်ခဲ့လေရာ ယနေ့တွင် တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့လေပြီ။

မိန်းကလေးသည် နွားများကို သက်ဆိုင်ရာ နွားတင်းကုတ်၊ ချည်တိုင်များ တွင် နေရာချထားပေးပြီးလျှင် အိမ်သို့ စိတ်နှလုံးညှိုးနွမ်းစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးပြန်လာရင်း အိမ်တွင် ရှိနေသည့် မိခင်ကြီးက ဆီး၍

"မကြေးမုံ .....နင့်ကိုကြည့်လိုက်ရင် တမုိင်မှိုင် တတွေတွေနဲ့ ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေလို လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေလည်း လုပ်၊ ဖီးလိမ်းပြီး ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာလည်း ပြင်ဆင်ရမှာ ပေ့၊ ငါတို့ ဒီအရွယ်ကဆို ရွာလယ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေးလွှားနေလို့ ကောင်းတုန်း ရှိသေးတယ်၊ နင့်ကိုအဲဒီလို ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီး မနေစေချင်တာ အကြောင်းရှိတယ်၊ နင့်အဖေလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဟေ့၊ နင့်အဖေလည်း အဲဒီလို ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း အပေါင်းအသင်းမလုပ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး တက်တက်ကြွကြွလည်း မနေ၊ တစ်ယောက်တည်း ငေးငေးငိုင်ငိုင်နဲ့ ၊ မကြာပါဘူး၊ ဒီဘဝရောက်တော့တာပဲ၊ သူတို့ ကလည်း မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ လေ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကိုဒီပုံအတိုင်းမြင်နေရတာ ငါတစ်ရက်မှ ရင်မအေးဘူး"

ဟု ပြောဆိုမည်ကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

မိခင်ကမူ သူမအတွက် စိုးရိမ်မည်ဆိုလည်း စိုးရိမ်စရာပင်။ ဖခင်သည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က မည်သည့်အကြောင်းမှန်းမသိ၊ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားခဲ့၏။

ထိုသို့ စိတ်ဖော်ပြန်သွားသော်လည်း ဆေးပညာကိုတီးမိခေါက်မိသည့် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးကမူ

"ဒကာကြီးသားဇံဟာ ရူးသွပ်သွားတယ်ဆိုပေမယ့် မယားမှန်းသိတယ်၊ လယ်ယာအလုပ်တွေလည်း ပုံမှန်လုပ်နိုင်တယ်၊ တောင်ရိုးတက်ပြီး ဝါးခုတ်မယ်ဆိုတော့လည်း သူများ နဲ့ တန်းတူပဲ၊ သူကစိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး သွက်သွက်ခါအောင်ရူးသွပ်နေတဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ၊ ယဉ်ယဉ်ကလေးရူးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ ပါ၊ ဒါဟာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဖြစ်တတ်သလားဆိုတာတော့ ဘုန်းကြီးလည်း နားမလည်ဘူး၊ သူ့

အဖေတုန်းကလည်း မွေးတုန်းက အကောင်း၊ မယားတွေ၊ သားတွေရပြီးမှ အဲဒီလို ယဉ်ယဉ်ကလေး ရူးသွားရှာတယ်၊ ဘုန်းကြီးမျက်မြင်ပဲ၊ သူ့အဘိုးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ"

ဟု မိန့်ဆိုခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ရွာထဲရှိလူအချို့က အရူးမျိုးဟု နောက်ပြောင်ကြခြင်းဖြစ်၏။

မကြေးမုံဟူသော မိန်းကလေးသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ရက်လုပ်ပြီးသားတောင်းများ ၊ ပလုံးများကြားတွင် ဝါးနှီးဖျာနေသော မိခင်ကိုတွေ့ရ၏။

မိခင်သည် အသက် (၄၅) နှစ်သာရှိသေး၏။ အလုပ်ကောင်းစွာ လုပ်ကိုင်၍ သူမကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနိုင်ဆဲ ဖြစ်၏။

သူမတို့ အတွက်လည်း ဖခင်၏ အားကိုးအားထားမရှိသော်လည်း တစ်ရွာလုံးဆွေမျိုးနီးစပ်များ သာဖြစ်သောကြောင့် အားငယ်စိတ်ဟူ၍ မဖြစ်ပေါ်မိကြချေ၏။

မကြေးမုံက ဝါးနှီးဖျာနေသော မိခင်အနီးသို့ ရောက်လျှင်

"'အမေ ဒီနေ့ဟာအဖေ အိမ်ကထွက်သွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့ပဲ"

ဟု ပြောလေရာ မိခင်ကလက်ထဲမှ ဓားမောက်ကိုကြမ်းပြင်တွင် ချပြီး

"ဒါကို အမေသိပါတယ်၊ စိတ်မနှံ့တဲ့ သူဆိုတော့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတော့မှာ ပေ့ါ၊ အမေတို့ လည်း တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းခဲ့ကြတာ၊ ဘာသတင်းမှ မရဘူး မဟုတ်လား၊ သူ့အတွက် ဘေးအန္တရာယ်မရှိအောင် ဆုတောင်းပေးရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး"

ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မကြေးမုံက

"ဒီလိုဆို အဖေအိမ်ကို ပြန်ရောက်နိုင်ပ့ါမလား"

ဟု မေးမြန်းလေရာ မိခင်က သက်ပြင်းချပြီး

"အမေကတော့ မထင်ဘူး"

ဟု အဖြေပေးလေ၏။

မကြေးမုံသည် မခင်ကဲ့သို့ပင် ယူဆထား၏။

သို့သော် ထိုညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဖခင်ကြီးသည် မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ဖခင်ကြီး၏ အဝတ်အစားတို့ မှာ လည်း ညစ်ပတ်စုတ်ချာနေ၏။ စိတ်အခြေအနေကလည်း ပို၍ ဆိုးရွားလာသည် လား မသိချေ။ ရွာမှ ထွက်မသွားခင်အထိ စကားကို လေးလုံးကွဲအောင် မပြောသော်လည်း ယခုတော့ ပါးစပ်မှ တောင်စဉ်ရေမရ ပြောဆိုနေချေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မကြေးမုံတို့ သားအမိအတွက် သေသူပြန်ရှင်လာသလို၊ ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားကြ၏။

ဖခင်ကြီးသည် အိမ်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း လွန်စွာဆာလောင်လာဟန်ဖြင့် မကြေးမုံပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသည် တို့ ကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီး ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်တိုကိုဖွာကာ

"သမီးတော်ကလေး၊ ဒီနားကိုလာစမ်း၊ အဖေဘုရင်ကြီးပြောစရာရှိတယ်"

ဟု မကြေးမုံကို လက်ယပ်ခေါ်လေ၏။

ယခင်ကလည်း ဖခင်ကြီးသည် မကြေးမုံကို ထိုသို့ မကြာခဏ ပြောဆိုခေါ်ဝေါ်ခဲ့ဖူး၏။

မကြေးမုံသည် ဖခင်အနီးသို့ရောက်လာသော်လည်း ဖခင်ကြီးက ဘာမျှမပြောဘဲ ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး အတန်ကြာမှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အသံဝါဝါကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရယ်မောကာ

"ဟားဟားဟား၊ .... အခု အဖေဘုရင်ကြီးရဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ရန်သူတွေဝိုင်းနေပြီ၊ အဖေဘုရင်ကြီးက အဲဒီရန်သူတွေကို ဟောဒီက လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဖျစ်ညှစ်ပြီး ချေမှုန်းလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရန်သူနည်းနည်းကလေး ကျန်သေးတယ်၊ သမီးတော်က အဖေဘုရင်ကြီးရဲ့ မြင်းဖြူကိုစီးပြီး ရန်သူတွေကို မြန်မြန်သွားနှိမ်နင်းပါ"

ဟု ခိုင်းစေလေ၏။

ထိုအခါ မကြေးမုံကလည်း အလိုက်သင့်ပင်

"အဖေ့နန်းတော်ကြီးက ဒီအိမ် မဟုတ်ဘူး လား"

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဖခင်က တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍

"ဒီလို စုတ်စုတ်နုတ်နုတ် ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ"

ဟု အဖြေပေးလေ၏။

မိခင်က ပြုံးလိုက်ပြီး

"မကြေးမုံ ၊ နင့်အဖေတော့ ဒီတစ်ခေါက် ပြန် လာပြီး ဘုရင်ရူး ရူးနေပြီထင်တယ်"

ဟု ဝင်၍ ပြောလေရာ ဖခင်က ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးဖြင့် မိခင်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ..

"အထိန်းတော်ကြီး ကောင်းကောင်း ခစားစမ်း"

မကြေးမုံမှာ ထိုအဖြစ်ကြောင့် တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်ပြီး

"ကဲပါ အဖေဘုရင်ကြီးရယ်၊ ထမင်းလည်း စားပြီးပြီ၊ အိပ်ပေတော့နော်"

ဟု ချော့မော့နှစ်သိမ့်လေရာ ဖခင်ကြီးက

"အဖေဘုရင်ကြီးရဲ့ ရွှေနန်းတော်ကို စိတ်မချဘူး၊ အိပ်နေတုန်း ရန်သူတွေရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သမီးတော် မြင်းဖြူကြီးစီးပြီး မြန်မြန်သွားပါ၊ ရွှေနန်းတော်ရှေ့မှာ ရန်သူတွေမလာနိုင်အောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေပေတော့၊ ဟောဒီမှာ ရွှေနန်းတော်ကိုသွားဖို့ မြေပုံရှိတယ်"

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ပြီးလျှင် ဖခင်ကြီးသည် ညစ်ပေ၍ အပြဲအစုတ်တို့ ဗရပွရှိသည့် ပင်နီတိုက်ပုံအင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ၊ အဝတ်စုတ်တစ်စဖြင့် ထုတ်ထားသောအထုပ်တစ်ထုပ်ကို မကြေးမုံအားပေး၍

ထိုနေရာတွင် ပင် ပိုးလိုးပက်လက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ ထိုသို့အိပ်ပျော်သွားသည် မှာ ဖခင်ကြီးအတွက်မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လည်နိုးထလာခြင်းမရှိတော့ဘဲ မနိုးသောအိပ်ခြင်းပင် ဖြစ်စေတော့၏။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် မကြေးမုံတို့ သားအမိသည် ငှင်းကိုထိုနေရာ၌ပင် အသက်ကင်းမဲ့နေသည် ကို တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ သူတို့ ရွာကလေးတွင် ပြောစမှတ်တွင် စရာဖြစ်သွား၏။

မကြေးမုံ၏ မိခင်က ဖခင်ကိုမြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသောအခါ မြေပုံမို့မို့ရှေ့တွင် ရပ်၍

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင့်ကို တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ သေမှန်းရှင်မှန်း မသိရဘဲ၊ ကျွန်မတို့ သားအမိ စိုးရိမ်ပူပန်နေရတာနဲ့ စာရင် စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ကြားက အိမ်ကို အရောက်ပြန် လာပြီး ခေါင်းချနိုင်ခဲ့တာ တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပဲ၊ လူမစွမ်းနတ်မဆိုသလို ဒါဟာ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ကြည့်ရှုစောင့်မပြီး အိမ်အရောက်ပြန်ပို့ပေးလိုက်တာဖြစ်မယ်"

ဟု ပြောဆိုနေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မကြေးမုံတို့ သားအမိသည် ကွယ်လွန်သွားသူအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်၍ ရေစက်ချအမျှအတန်းဝေပြီးသောအခါ မကြေးမုံသည် ဖခင်ကြီးမသေခင် ပေးခဲ့သည့်အဝတ်စဖြင့်ထုတ်ပိုးထားသော အထုတ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲသတိရမိ၏။

ထိုအခါ သူမသည် ထိုအထုပ်ကလေးကို သံသေတ္တာဟောင်းကလေးထဲမှ ယူပြီး

"ဒါတွေက လမ်းဘေးက ကောက်ယူလာတဲ့ အမှိုက်ပဲ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေဖြစ်မှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ငါ့အတွက်တော့ ဘယ်အရာနဲ့ မှ မလဲနိုင်တဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဟုတ်တယ် ၊ အဖေ့ရဲ့ အမွေကို အမှတ်တရအနေနဲ့ သိမ်းဆည်းထားရမယ်"

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး အထုပ်ကိုဖြေလေတော့၏။

အဝတ်စအထုတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်ထားသောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲပင် ဖြေရလေ၏။

ထိုအခါ အတွင်းမှ နေ၍ လမ်းဘေးမှ ကောက်ယူလာဟန်ရှိသော ကြေးပြားကလေးများ ၊ ရောင်စုံပိတ်စ အတိုအထွာကလေးများ နှင့် လက်တစ်ဝါးခန့် သစ်သားပြားနှစ်ချပ်ကိုပူး၍ ကြိုးတစ်စဖြင့်တုတ်နှောင်ထားသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

မကြေးမုံက ထိုပစ္စည်းများကို တွေတွေကြီးစိုက်ကြည့်ကာ

"စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ လူအတွက် ဒီလိုစွဲမိစွဲရ ပြစ္စည်းကလေးတွေကို တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး သေသေချာချာသိမ်းဆည်းထားကြတာပဲ၊ ဒါဟာလောဘပဲ၊ သူတို့ အတွက်တော့ ဘောဘဆိုတာကရှိသေးတယ်"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြောဆိုကာ ဆက်လက်၍ သစ်သားပြားနှစ်ချပ်ကို တုတ်နှောင်ထားသည့်ကြိုးကို ဖြေလိုက်ပြန်၏။

သစ်သားပြားနှစ်ချပ်ကြားတွင် စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်က အပြန့်လိုက်ညှပ်လျက်သားရှိနေ၏။

ထိုအခါမှ ပင် မကြေးမုံက ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားဖြစ်ကာ

"အဖေက ငါ့ကိုရွှေနန်းတော်ကို သွားဖို့ မြေပုံဆိုပြီးပေးခဲ့တာ ဒါပဲဖြစ်မယ်၊ စာရွက်ကလေးထဲမှာ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် မျဉ်းကြောင်းတွေ အမှတ်အသားတွေနဲ့ ပြီးတော့ ဒီစာရွက် ဆုတ်ဖြဲထားတဲ့ ပုံစံလည်းရှိတယ်၊ ဒါဟာမြေပုံတစ်ခုဆိုရင် အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြဲထားတဲ့ မြေပုံပေါ့"

ဟု ဆို လိုက်လေ၏။

ထိုစာရွက်၏ ဘယ်ဘက်ထောင့်စွန်းတွင် သေးငယ်၍ ဝိုင်းစက်ညီညာစွာရေးသားထားသည့် စာတစ်ကြောင်းကို လည်း ဖတ်ရှုလိုက်ကာ

အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်နေမိလေတော့၏။

"ကိုးဆောင်းကျောင်း ကိုးဆောင်းကျောင်း ကိုးဆောင်းကျောင်း"

*

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ လွန်စွာရေစီးသန်သော တောင်ကျချောင်းကလေးအတွင်း ချောင်းရေစီးနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက်သည် လှေငယ်ကလေးတစ်စင်းကိုပို၍ မြန်သည် ထက် မြန်စေရန် အားစိုက်လှော်ခတ်လျက်ရှိလေ၏။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် လှော်ခတ်လာရင်း လှေဦးပိုင်ရှိလူက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး

"ကြက်တော ချောင်းကွေ့မှာ တို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးတွေ ပေါ်လာကြပြီ"

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေ၏။

ကြက်တောက အံကြိတ်ပြီး လှေကို ရေစီးနှင့်တိမ်းမှောက်မသွားစေရန် ဂရုစိုက်ကာ လှေဦးမှ လူကို

"ဟေ့ကောင် ဖျောက်ဆိပ်၊ လှေလှော်မှာ သာ လှော်စမ်းကွာ၊ အဲဒီလို မင်းခဏခဏလှည့်ကြည့်နေရုံနဲ့ မင်းဘိုးအေတွေလက်က လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေ၏။

သို့သော် ဖျော်ကဆိပ်က လှေကို မလှော်တတ်လှော်တတ်နှင့် ကိုးရိုးကားရား လှော်ခတ်ကာ

"ဟား ဟား .... ငှက်မသိတော့ဆက်ရက်ချိုးထင်၊ အချက်မသိတော့ သမက်သခိုင်းထင်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွ၊ ဒီတစ်ချီတော့ ဖျောက်ဆိပ်တို့

လှူပါးပုလင်းထိပြီ"

ဟု အော်ဟစ်ရယ်မော လိုက်လေ၏။

သူတို့ ၏ နောက်မလှမ်းမကမ်းတွင် ချောင်းရိုးအတိုင်းတုတ်ဓားလက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားသူများက လှေသုံးစင်းနှင့် ညာသံပေး၍ လိုက်ပါလာကြ၏။

ထိုသို့လိုက်ပါလာကြရင်း လှေတစ်စင်းသည် ချောင်းရေစီးနှင့်မျောပါနေသည့် သစ်လုံးပိုင်းကြီးကို ရှောင်တိမ်းရင်း တိမ်း၍ မှောက်သွားလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်လိုက်ရသော ဖျောက်ဆိပ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှော်တက်ကိုမြှောက်ကာ

"ဟိုလူတွေတော့ သူ့စရိတ်နဲ့ သူသွားပြီဟေ့"

ဟု အသံသေးအသံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏။

နောက်မှ လှေအုပ်စုသည် မှောက်သွားသည့် လှေမှ လူများကို ကယ်တင်ရန် လှေတစ်စင်းချန်ရစ်၍ ကျန်လှေများက ဆက်လက်လိုက်ပါလာကြ၏။

သို့သော်သူတို့ သည် ရှေ့မှ လှေနှင့် အတော်အတန်အလှမ်းဝေးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ဖျောက်ဆိပ်သည် နောက်မှ လှေများ ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသောကြောင့် ညနေစောင်းနေဝင်ဆည်းဆာ၏ အလှကို သတိပြုမိဟန်ဖြင့် သဘောကြီး၍ ပြေးလွှားနေရသည့်ကြားမှ ပင်

"တောင်တောရယ်သာ ၊ မာလာကင်ပုံဖူး၊ တစ်ပင်ကို တစ်ပင်ယှက်တ

ယ်၊ ကျေးငှက်ကမြူး"

ဟူ၍ မည်သို့မျှ နားထောင်၍ မကောင်းသည့်အသံဖြင့် သီးချင်းတစာစာရှိနေလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ကြက်တောသည် လှေကိုပို၍ ဂရုစိုက်ရ၏။

နောက်မှ လှေတစ်စီးသည် ပင် သစ်လုံးပိုင်းတစ်ခုကြောင့် တိမ်းမှောက်သွားရပြီမဟုတ်ပါလား။

ဖျောက်ဆိပ်မှာ မူ ချောင်းထဲတွင် လေညှင်းခံရင်း လှေစီးထွက်လာသူလိုသာ ရှိလေ၏။

ကြက်တောသည် လှေကိုပဲ့ကိုင်နေရာမှ ချောင်းကွေ့တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လျှင်

"ဖျောက်ဆိပ်သိပ်ပြီး မြူးမနေနဲ့ ၊ ငါတို့ လည်း ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ ကိုယ်သွားနေရလိမ့်မယ်၊ မျက်စိရှင်ရှင်ထားပါ"

ဟု သတိပေးသံ မဆုံးမီ ချောင်းကွေ့သို့ရောက်ရှိလာကာ ကမ်းစပ်ထိုး၍ ထွက်နေသည့် သစ်ကိုင်းကြီးက ဖျောက်ဆိပ်ကို ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားစေ၏။

ဖျောက်ဆိပ်မှာ သစ်ကိုင်းကြီးနှင့်ရိုက်ခတ်မိသောကြောင့် မသက်မသာခံစားလိုက်ရ၏။

သူသည် ရေထဲသို့ထိုး၍ အရှိန်ဖြင့်နစ်မြုပ်သွားရာမှ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပြန်ပေါ် လာပြီး ကြက်တောကို ရှာဖွေလိုက်မိ၏။ ကြက်တောသည် သူနှင့်မျက်စိတမှိတ်၌ပင် လျင်မြန်စွာ ဝေးကွာသွား၏။

ထို့နောက် ကြက်တော၏ လှေသည် ဝဲအတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားပြီး လူတစ်ခြားလှေတစ်ခြားဖြစ်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ ဖျောက်ဆိပ်သည် ရေစီးအတွင်းကိုယ်ဖော့၍ ထားကာ

"သွားပြီ .... ကြက်တောလည်း လေ့မှောက်ပြီ၊ တောင်မင်းကို မြောက်မင်းမကယ်နိုင်ဖြစ်ပြီ"

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းညူလိုက်ပြီး ရုတ်တရက်ပင် ချောင်းကွေ့တွင် နောက်မှ လှေများ ဘွားခနဲ လှော်ခတ်လာသည် ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မျက်လုံးအဆမတန်ပြူးကျယ်သွားတော့၏။

ကြက်တောက သူနှင့်လျှင်မြန်စွာဝေးကွာသွား၏။ နောက်မှ လှေမှာလျှင်မြန်စွာနီးကပ်လာကြ၏။

သူ့အတွက် ဤပုံအတိုင်းဆိုလျှင် လွတ်လမ်းမမြင်တော့ပေ။

ထိုအချိန်၌ ကြက်တောသည် လှေတိမ်းမှောက်ပြီး လွင့်စင်သွားကာ ဝဲအတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် အားကုန်ကူးခတ်လေ၏။

သူ့လိုရေထဲတွင် ကျင်လည်ဖူးသူအဖို့ ထိုကိစ္စသည် ထမင်းစားရေသောက်မျှသာ ဖြစ်၏။

ကြက်တောမှာ ထိုသို့ ရှိနေရင်း ဖျောက်ဆိပ်ကို ဝန်းရံမိကြပေပြီ။ ထိုအခါ ကြက်တောလည်း မိမိလွတ်မြောက်မှုအတွက် ကြိုးစားကာ ကမ်းစပ်နှင့်နီးနိုင်သမျှနီးကပ်စေရန် အားကုန်ကူးခတ်လိုက်တော့၏။

နောက်မှ လှေများ သည် ဖျောက်ဆိပ်ကိုဖမ်းဆီးပြီးလျှင်၊ အချိန်မဆိုင်းပဲ ကြက်တောထံ လျှင်မြန်စွာ လှော်ခတ်လာကြ၏။

၎င်းတို့ နှင့် လွန်စွာနီးကပ်လာချိန်၌ ကြက်တောသည် ကမ်းစပ်သို့ခြေချမိလေ၏။ ထိုအခိုက်လေတစ်စင်းပေါ်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် လုံရှည်တစ်ချောင်းက ကြက်တောထံဝဲပျံလာ၏။

ကြက်တောသည် ကပျာကယာရှောင်တိမ်းပြီး ရှေ့မှ တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးလွှားဝင်ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒူးလေးမြားတံတစ်ချောင်းက သူ့နံဘေးမှ ဝှီးခနဲဖြတ်၍ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ဝင်စွဲနေပြန်၏။

ကြက်တောသည် တောအုပ်ထဲသို့ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိနောက်မှ လူများ သည် ကမ်းထက်သို့တက်၍ လိုက်မလာကြတော့ချေ။

၎င်းတို့ သည် ထိုနေရာမှ နေ၍ ရေဆန်ခရီးအတိုင်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားကြတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကြက်တောသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

"ဒီလူတွေ ငါ့နောက်ကို ဘာကြောင့် ဆက်မလိုက်တာလဲ အကြောင်းတော့ရှိရမယ်"

ဟု ရေရွတ်မိ၏။

ထိုအကြောင်းကို ကြက်တောသည် မကြာမီတွင် သိရှိသွား၏။ ကြက်တော ၁မှ၁ တစ်ညတာခိုနားရန်အတွက်တောထဲတွင် တလည်လည်ဖြစ်နေ၏။

သူ့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချစွာအိပ်စက်နိုင်ရန် တစ်နေရာရှာဖွေနိုင်ရန် အရေးကြီး၏။ မကြာမီတွင် အမှောင်ထုက ကျရောက်လာတော့မည် ဖြစ်၏။

ကြက်တောသည် ထိုသို့သွားလာရင်းမှ လူတစ်စု၏ စကားပြောသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ကြက်တောသည် မိတ်ဆွေရန်သူ ကွပြားစွာမသိသေးခင် ထိုသူများကို ဦးစွာလေ့လာရန် လိုအပ်သောကြောင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် လူသံများကြားရာသို့ ချည်းကပ်လာခဲ့၏။

ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် လူတစ်စုသည် ဝိုင်းဖွဲ့လျက် ရှိ၏
။

ကညင်ပင်ကြီး အခြေတွင် စင်ကလေးထိုးထားသည့် နတ်ကွန်းလို အဆောက်အဦးကလေးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ကြက်တောသည် ထိုသူများကိုကြည့်ပြီး

"ဒီလူတွေ ဓားပြတိုက်ဖို့ လူစုနေကြတာပါလား"

ဟု ရေရွတ်မိ၏။

ထိုတောတွင် ဓားပြများ ခိုအောင်းနေတတ်သည် ကို သိသောကြောင့် နောက်မှ လိုက်ပါလာသောသူများအား မိမိကိုဆက်၍ မလိုက်တော့ဘဲ လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရပေမည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဓားပြများ လက်တွင် မိမိဒုက္ခတွေ့စေရန် ထားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်နိုင်၏။

နတ်ကွန်းကလေးရှေ့တွင် သူတို့ ၏ လက်နက်များကို စုပုံ၍ ထားလေ၏။

၎င်းတို့ သည် နတ်ကွန်းအနီးတွင် မီးတုတ်များ ထွန်းညှိပြီး အသင့်ပါလာသည့် ကြက်ကြော်၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်း၊ ဆေး အစရှိသည် တို့ ကို နတ်ကွန်းထက်တွင် ပူဇော်ပသပြီး ဓားပြတစ်ယောက်က

"အရှင်ကြီး၊ အရှင်မြတ်တို့ ရဲ့ မစမှုကြောင့် သားတော်ကလေးတို့ ဒီတောထဲမှာ အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ခိုအောင်းနေနိုင်တာပါ၊ အခုသား

တော်ကလေးတို့ ရဲ့ ဝမ်းရေးအတွက် ငွေရှာထွက်ရပါဦးမယ်၊ အရှင်ကြီး အရှင်မြတ်တွေကိုလည်း ပူဇော်ပါတယ်၊ သားတော်ကလေးတို့ ကိုလည်း စောင့်ရှောက်တော်မူပါ"

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း

"သားတော်ကလေးကတော့ ငွေမရရင်နေပါစေ၊ သားတော်ကလေး ရဲ့ အရှက်ကိုခွဲခဲ့တဲ့ ကမ်းသာရွာသူကြီး ဦးဖိုးထောင်ကြီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး တွေကို တစ်ပင်ခြင်း နှုတ်ရရင် ကျေနပ်ပါတယ်၊ သူကြီးသမီးတွေဖြစ်တဲ့ အေးနုနဲ့ အေးစုရဲ့ ပါးကလေးတွေကိုလည်း တစ်ခါစီလောက် နမ်းချင်ပါ သေးတယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေ အခုည အကောင်အထည် ဖော်နိုင်အောင် ဆောင်မတော်မူပါခင်ဗျား"

ဟု ဝင်၍ အပိုဆုကိုတောင်းလေ၏။

ကြက်တောသည် ကမ်းသာရွာသူကြီးဟူသော အသံကိုကြားလျှင်ပင် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ နားစွင့်နေလေ၏။ သူသည် ကမ်းသာရွာကို ကောင်းစွာသိရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မကြာခင်က ဖျောက်ဆိပ် ၏ ကောင်းမှုဖြင့် ထိုရွာမှ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ လား။

ထို့နောက် ဓားပြများ သည် အရှင်ကြီး၊ အရှင်ကောင်းများကို ပြောဆို ဆုတောင်းပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ကြက်တောသည် နတ်ကွန်းအနီးသို့တိုးကပ် လာပြီး ရိုရိုသေ သေပင် ဦးညွှတ်ကာ

"အရှင်ကြီး၊ အရှင်မြတ်များ ခင်ဗျား၊ သားတော်ကလေးလည်း အခု လောလောဆယ် ဝမ်းရေးအတွက် ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်၊ အရှင်ကြီးတို့

ရဲ့ စားတော်ပွဲအကျန်ကို သနားငဲ့ညှာစွာ စွန့်ကြဲတော်မူကြပါ၊ သားတော်ကလေးကလည်း အရှင်ကြီးတို့ ကိုယ်စား ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်တဲ့ သားတော်ကြီးတို့ ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ့်ခင်ဗျား"

ဟု ဆိုကာ ကြက်ကောင်လုံးကြော်ကို စွန့် လိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင် ကြက်တောသည် အရှင်ကြီးများကို ပေးထားသည့်ကတိအတိုင်း ကြက်ကြော်ကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ရင်း ဓားပြများ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားတော့၏။

*

မြောက်ဆိပ်သည် ရွာလယ်ရှိ သူကြီး၏ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးအောက်တွင် ကောင်းစွာစံမြန်းလျက်ရှိ၏။

သူသည် ခြေထောက်နှစ်ဘက်စလုံး ထိပ်တုံးခတ်၍ ထားသည့် အပြင်၊ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း နောက်မှ တိုင်တစ်တိုင်နှင့် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခြင်း ခံထားရ၏။

ဖျောက်ဆိပ်သည် ခြင်ကိုက်၍ မကုတ်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကြွက်စုတ်ရေနစ်ထားသလို ရေများ ရွှဲစိုကာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။

ဝမ်းဗိုက်ကလည်း ဆာလောင်မှုကြောင့် တကြုတ်ကြုတ်မြည်နေသည် မှာ သူ၏ နားထဲတွင် မီးရထားခုတ်မောင်းသလို ဆူညံလှသည် ဟု ထင်မိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဖျောက်ဆိပ်၏ မျက်နှာသည် မြင်မကောင်းအောင် ရှုံ့တွနေလေတော့၏။

သို့သော် သူသည် ထိုအတိုင်းဖြစ်၍ နေမည့်သူမဟုတ်ပါချေ။ သူ၏ အသံသေးအသံကြောင်ဖြင့်

"ဟော့လူတွေ ၊ ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်းထားကြတော့မှာ လား၊ ချမ်းလွန်းလို့ စောင်တစ်ထည်လောက်ပေးစမ်းပါ၊ ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်းနေပြီ၊ကျုပ်ရဲ့ ခြေထောက်နုနုနယ်နယ်လေးတွေတော့ ပွန်းပဲ့ကုန်ပါပြီ၊ ဒီလောက်ခြင်တွေကိုက်နေတာ လက်ကကြိုးကလေးတွေတော့ ဖြည်ပေးသင့်တယ်၊ ခြင်ကိုက်ရင် ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ဗဟု သုတ မရှိကြဘူးလား၊ ကျုပ်ဗိုက်ထဲကိုလည်း အစားအသောက် မရောက်တာ တော်တော်ကြာနေပြီ ကြက်သားကို ငရုပ်သီးစိမ်းကလေး ၊ ဘူးသီးနုနုလေးရောပြီး ကာလသားချက်ကလေးချက်ပြီး ချဉ်ပေါင်ကြော်ကလေးနဲ့ ထမင်းကျွေးကြစမ်းပါ"

ဟု အော်ဟစ်နေလေတော့၏။

သို့သော် သူ၏ ဒုက္ခကို မည်သူမျှ စာနာဟန်မရှိချေ။ ရွာတွင်းရှိ ကလေးများမှာ မူ မျောက်ပွဲကြည့်နေရသည် ဟု ထင်မှတ်ပြီး အနီးတွင် ဝိုင်းအုံ နေကြ၏။

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် သူကြီး၏ မိသားစုနှင့်အတူ ရွာသားအချို့ ရှိနေကြ၏။

အတန်ကြာမှ ပင် သူကြီးသည် ဖျောက်ဆိပ်ထံရောက် လာပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ ခါးထောက်၍ ရပ်ကာ

"ဟော့ကောင်.... ဘာတွေအော်နေတာလဲ၊ မင်းကို ရေတောင်မတိုက်ဘူး၊ ပုလိပ်လက်ထဲကို အပ်ရမယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဆတ်သားတစ်ယောက် မြို့က ပုလိပ်ဌာနကို ရွာမှာ ဓားပြတစ်ယောက် ဖမ်းမိထားတယ်ဆိုပြီး သတင်းသွားပို့နေပြီ၊ သန်းခေါင်ကျော်ရင် ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ဒီလောက်နဲ့ ကျေအေးလိုက်တာ သက်သာတယ်မှတ်ပါ၊ ဟိုတစ်ကောင်လည်း ဓားပြလူဆိုးတွေ ခိုအောင်းတတ်တဲ့ တောထဲ

ကို လူမသိ သူမသိနဲ့ ထွက်ပြေးပြီ၊ အခုအချိန်ဆိုရင် ဓားပြတွေနဲ့ တွေ့လို့ မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်နေလောက်ပြီ"

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် သူကြီးသည် အနီးရှိ ကလေးငယ်များကို ဝါးစိမ်းတုတ်တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီပေးကာ ဖျောက်ဆိပ်ထံညွှန်ပြပြီး

"အဲဒီလူဆီက အသံတစ်သံထွက်လာတာနဲ့ မင်းတို့ လက်ထဲကတုတ်တွေနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ချက် ဝိုင်းရိုက်ကြပေတော့၊ မင်းတို့ ကို မုန့်ဖိုးကောင်းကောင်း ပေးမယ်"

ဟု အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။

ဖျောက်ဆိပ်သည် ထိုအခါမှ ပင် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားတော့၏။ သူသည် ပါးစပ်ပင်မဟရဲအောင်ရှိလေ၏။

ကလေးငယ်များက လက်စွမ်းပြရန် သူ့အနီးတွင် တုတ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေချေပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖျောက်ဆိပ်သည် အသံမထွက်ရဲသော်လည်း အတွေးထဲမှ

"ကြက်တောရေ၊ ငါ့အဖြစ်ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး၊ မင်းလည်း ငါ့ကို လာကြည့်ဖို့ နေနေသာသာ ဓားပြတွေ ကြားထဲမှာ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေလောက်ပြီထင်ပါရဲ့ "

ဟု သူ၏ မိတ်ဆွေကြီးကို တမ်းတမိ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ထိုအမှု ဖြစ်ပွားရခြင်း၏ လက်သည် တရားခံစစ်စစ်ဖြစ်သည့် ကမ်းသာရွာနှင့် မဝေးလှသော ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းမျက်စောင်းထိုးရှိ ချောင်းဝရွာမှ လယ်ပိုင်ရှင်သားများ ဖြစ်ကြသော အောင်မြနှင့် အောင်လှည်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်မိပြန်၏။

ထိုအခါ ဖျောက်ဆိပ်သည် ရင်ထဲမှ ပင်

"အင်း .... မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အခုအချိန်ဆိုရင် နတ်ပြည် ရောက်နေသလို တစ်ယောက်ကို မဒီကညာကလေးတစ်ပါးစီနဲ့ စည်းစိမ် ခံနေလောက်ပြီပေါ့၊ မင်းတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်ကို လာကြည့်လှည့်ကြ ပါဦး"

ဟု တမ်းတလိုက်ပြန်၏။

လယ်ပိုင်ရှင်သားနှစ်ယောက်၏ မဒီကညာနှစ်ပါးသည် သူကြီး၏ သ မီးများ ဖြစ်ကြသော အေးနုနှင့်အေးစုကို ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဖျောက်ဆိပ်သည် ခေါင်းထဲတွင် ကြက်တောနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သည် မှ အစပြု၍ ယခုထိပ်တုံးအခတ်ခံနေရသည် အထိ အဖြစ်အပျက်များက စီကာစဉ်ကာ ပေါ် လာပြီး အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် မျောပါသွားလေ ၏။

ထိုစဉ်က သူသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း နဘေးရှိ တောင်ခြေရွာက လေးတစ်ရွာသို့ အမှတ်မထင်ရောက်ရှိခဲ့ရာမှ တစ်ရွာလုံး ဝမ်းရောဂါဖြစ် ပွားနေသည် ကို တွေ့ရှိပြီး မြို့သို့ခေါ်ကာ ဆေးကုသပေးခဲ့၏။

ရွာသားများ ကောင်းစွာကျန်းမာလာလျှင် ကုလားဆရာဝန်ကြီးအိမ် မှ ထိုသူများကို အကြံအဖန်လုပ်၍ ခေါ်ထုတ်ခဲ့၏။

ထိုသူများ နှင့်အတူ ကြက်တောကိုပါ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရာ မကြာမီ တွင် သူနှင့်ကြက်တောငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ပမာ ရင်းနှီးသွားတော့၏။

သူတို့ နှစ်ဦး ထိုရွာကလေးတွင် ရက်အတန်ကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို တစ်ယောက်က ကောင်းစွာသိရှိနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဖျောက်ဆိပ်က ကြက်တော၏ လေ့ကြီးအပိုင်စီးပုံကို နားထောင်ပြီး သဘောကျလျက်

"ကြက်တော ... မင်းက လေ့ကြီးကို အပိုင်စီးပြီး နောက်ဆုံးမှာ ကုန်တွေကော၊ လေ့ကော ရောင်းချပြီး ရတဲ့ ငွေကို လေ့ထိုးသားတွေကို အကုန်ခွဲပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ လေ့သူကြီးက မင်းတို့ ကို အခဲကျေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပုလိပ်တွေ ဘာတွေတိုင်တော့မှာ ပေ့ါ၊ မင်းက တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျန်တဲ့ သူတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ" ဟု မေးမြန်း လေရာ ကြက်တောက

"အဲဒါအားလုံး ပိပိရိရိ စီစဉ်ချင်လို့ ဦးရွှေတောင်ကြီးရဲ့ လေ့မှာ (၃)နှစ်လောက် ကျွန်ခံခဲ့တာပေါ၊ ငါသိရသလောက် လေ့ထိုးသားတွေအားလုံး ဟာ ငါ့လိုတစ်ကောင်ကြွက်တွေချည်းပဲ၊ သူတို့ အားလုံး ငွေမြိုးမြိုးမြက်မြက်ရသွားပြီဆိုတော့ ဦးရွှေတောင်ကြီး လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့ နေရာတွေကို ရှောင်တိမ်းခိုင်းလိုက်တယ်၊ တကယ်လို့ မိသွားရင်လည်း သူတို့ ဘက်က ဘူးခံပြီး အပြစ်တွေ အားလုံး ငါ့အပေါ်ပုံချဖို့ သေသေချာချာမှာ လိုက်တယ်ကွ၊ ငါလည်း ဒီလောက်ပဲတတ်နိုင်တယ်"

ဟု အဖြေပေးလေ၏။

ထိုအခါ ဖျောက်ဆိပ်ကဆက်၍

"ဒါဆိုရင် မင်းကဒီလိုပဲ လျှောက်သွားနေတော့မှာ လား"

ဟု မေးမြန်းပြန်ရာ ကြက်တောက ခေါင်းရမ်းပြီး

"ဒီလိုတော့ မနေပါဘူး၊ ကြုံရာနေရာမှာ ကြုံတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ လျှောက်သွားနေတာ၊ ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိလို့ ပါ၊ အဲဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တစ်နှစ်တိတိအချိန်ပေးထားတယ်၊

တစ်နှစ်ပြည့်လို့ ဒီကိစ္စအောင်မြင်သည် ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်သည် ဖြစ်စေ၊ ဒီအလုပ်ကိုရပ်ပြီး တစ်နေရာမှာ အခြေချတော့မယ်၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ ဒီလိုသွားလာနေတယ်ဆိုတာတော့ ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ မင်းကရော ဘာထူးလို့ လဲ ၊ ငါ့လိုပဲ နယ်အနှံ့ ခြေဆန့်နေတာပဲမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မင်းအခုကယ်တင်လိုက်တဲ့ ရွာသားတွေကို ဟိုကုလားဆရာဝန်ကြီး ပြသာနာရှာမဲ့ အရေးနောက်ကြောင်းက အေးပါ့မလား"

ထိုအခါ ဖျောက်ဆိပ်က ရယ်မောပြီး

"ဟား ဟား ဟား .... ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ဆေးကုသစရိတ်တွေ မရှင်းလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ပုလိပ်သွားတိုင်မှာ ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေကို ဘယ်မှာ နေမှန်းတောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်လို့ သိသွားရင်လည်း ငါက တစ်ရွာလုံးကိုမှာ ထားတယ်၊ မင်းလိုပေါ့ကွာ၊ ငါ့အပေါ်ပဲ ပုံချလိုက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီရွာသားတွေက မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်း သစ်ခုတ်၊ ငါးခုတ်အလုပ်တွေနဲ့ တောထဲမှာ နေတဲ့ အချိန်က များ ပါတယ် ။ သူတို့ ကိုရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ရွာသားတွေက ငါ့ကို တကယ်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေကြရှာတယ်၊ ငါ့မှာ ဝတ်စားထားတဲ့ ဟာတွေက လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်ထားတဲ့ အတုတွေချည်းပဲ၊ ငါဟာနည်းမျိုးစုံနဲ့ လိမ်လည်ခဲ့ဖူးတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီငွေတွေနဲ့ တကယ်ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူတွေကို ပြန်ပြီးကူညီထောက်ပံ့ခဲ့တာချည်းပဲ၊ ငါ့ရဲ့ အဓိကအလုပ်ကတော့ မင်းနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ခြင်းတူနေတာ တော်တော်အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ကြက်တောက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် နားထောင်နေလေ၏။

ထိုအခါ ဖျောက်ဆိပ်က ဆက်၍

"ငါမှာ လည်း ကိစ္စတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တစ်နှစ်တိတိ ခရီးလှည့်လည်သွားလာဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေ်ထားတယ်"

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ကြက်တောက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"မင်းနဲ့ ငါက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဖြစ်ချင်းတူနေတာကိုး၊ မင်းကိစ္စလည်း လျှို့ဝှက်ထားရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ငါ မမေးတော့ပါဘူး"

ဟု ပြောခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှ အစပြု၍ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အကျင့်စရိုက်ခြင်း ကွားခြားသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ချင်း၊ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူညီကြသောကြောင့် အတူတကွ ခရီးလှည့်လည်သွားလာခဲ့ကြ၏။

ကြက်တောသည် မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပညာကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသောကြောင့် ရောက်သည့်နေရာတိုင်းတွင် သိုင်းပညာသင်ချင်သူ လူငယ်ကလေးများ နှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလေတော့၏။

*